

ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΟ (του Βασίλη Βιλιάρδου)

«Όταν βλέπει κανείς τις σκέψεις του, έχοντας επίγνωση τους, **γίνεται έντονα ευαίσθητος, ευέλικτος και ξύπνιος**. Εάν είναι όμως κανείς πάντοτε ξύπνιος και σε επαγρύπνηση μέσα του, **εναρμονιζόμενος με όσα συμβαίνουν εξωτερικά, δεν πληγώνεται ποτέ**».

Αναφορά

Νομίζει κανείς πως είναι λάθος να είναι ανικανοποίητος, ότι φυσιολογικά δεν είναι σωστό – **γεγονός που ισχύει σχεδόν απόλυτα**. Εν τούτοις, δεν μπορεί να διώξει το συναίσθημα, εάν δεν κατανοηθεί προηγουμένως.

«Κατανοώ» σημαίνει βέβαια πως δεν έχω προκαταλήψεις και δεν καταδικάζω. **Ότι ερευνώ και παρακολουθώ αυτό που θέλω να κατανοήσω, χωρίς καμία επιθυμία να το αλλάξω** – πόσο μάλλον να το βάλω σε κάποιο πλαίσιο, σε ένα «κανάλι». Περαιτέρω, να έχω επίγνωση του πώς λειτουργεί κατά τη διάρκεια της ημέρας, να καταλάβω τους τρόπους που μεταχειρίζεται, να μείνω μόνος μαζί του και να μην κάνω καμία σχετική υπόθεση.

Μόνο τότε συνειδητοποιεί κανείς πως υπάρχει πάντοτε απογοήτευση όταν, επηρεαζόμενος από το ανικανοποίητο, αναζητάει απεγνωσμένα, με κάθε θυσία, την εκπλήρωση όλων όσων επιθυμεί. **Ουσιαστικά δε αυτό που επιθυμεί μόνιμα είναι η ευχαρίστηση, την οποία παρέχει η εκπλήρωση** – ενώ θέλει να συνεχίζεται αδιάκοπα αυτή ακριβώς η ευχαρίστηση.

Εν τούτοις, το τέλος της όποιας ευχαρίστησης, φέρνει

απογοήτευση – την οποία συνοδεύει ως γνωστό ο πόνος. **Ο νους τότε προσπαθεί να ξεφύγει από τον πόνο, αναζητώντας με ακόμη μεγαλύτερη αγωνία την εκπλήρωση σε διαφορετικές κατευθύνσεις** – συναντώντας στο τέλος, μετά την εκάστοτε εκπλήρωση των συνεχόμενων επιθυμιών του, ξανά και ξανά την απογοήτευση, οπότε τον πόνο.

Η απογοήτευση αυτή είναι στην πραγματικότητα η «κίνηση», **η λειτουργία εκείνου του νου που ασχολείται αποκλειστικά και μόνο με τον εαυτό του** – γεγονός που ουσιαστικά είναι συνώνυμο με την απομόνωση, με τη μοναξιά και με τη «διαίρεση».

Η διαίρεση τώρα πηγάζει από την πάλη για κάποιας μορφής εκπλήρωση, **η οποία φέρνει τη σύγκρουση της δυαδικότητας** – με τις ψυχικές «κακώσεις» να είναι σχεδόν πάντοτε το αποτέλεσμα εσωτερικών συγκρούσεων.

Μόνο όταν ο νους διακρίνει τη ματαιότητα ή, ακόμη καλύτερα, την αλήθεια της εκπλήρωσης, την απογοήτευση λοιπόν που τη συνοδεύει πάντοτε, **θα βρεθεί σε εκείνη την κατάσταση της μοναχικότητας, από την οποία δεν υπάρχει ανάγκη φυγής** – όπου εάν δεν υπάρχει ανάγκη φυγής όπως, για παράδειγμα, από την πραγματικότητα, τότε μόνο υπάρχει ελευθερία.

Ελευθερία με την έννοια πως δεν εξαρτάται κανείς από κανέναν και από τίποτα – **ούτε από ανικανοποίητες επιθυμίες, ούτε από εμπειρίες, ούτε από αναμνήσεις, ούτε από το παρελθόν** το οποίο, ακόμη και αν είναι ευχάριστο, πόσο μάλλον δυσάρεστο, «κομματιάζει» το παρόν: το μόνο αληθινό.

Οποιαδήποτε εμπειρία, οποιαδήποτε σκέψη, πρέπει να τελειώνουν λοιπόν κάθε μέρα, κάθε λεπτό, μόλις εμφανίζονται – **έτσι ώστε ο νους να μην απλώνει ρίζες στο μέλλον, να μην είναι ανικανοποίητος και να μην παράγει ασταμάτητα επιθυμίες** που αναζητούν διαρκώς την εκπλήρωση τους.

Η πραγματική ελευθερία προϋποθέτει τη μη ύπαρξη εξαρτήσεων, οι οποίες φέρνουν πόνο – **επειδή επηρεάζουν το σώμα και τρέφουν ασταμάτητα τις ψυχολογικές αντιστάσεις ή συγκρούσεις**. Οι

αντιστάσεις είναι αυτές που δημιουργούν προβλήματα – όπως το να επιτύχει κανείς, να γίνει τέλειος, να κερδίσει πολλά χρήματα ή να εντυπωσιάσει τους πάντες.

Στην αναζήτηση της εκπλήρωσης αυτών των επιθυμιών υπάρχει πάλη, προσπάθεια, κόπος – τα οποία τελειώνουν αναπόφευκτα στην απογοήτευση. Η αιτία είναι το ότι, **στη διαδικασία της αναζήτησης να φτάσει κανείς κάπου, δημιουργείται η επιθυμία για όλο και περισσότερα** – οπότε περπατάει αδιάκοπα σε έναν δρόμο χωρίς τελειωμό, με αποτέλεσμα να υπάρχει πάντοτε η αίσθηση του εμποδίου: του ανεκπλήρωτου που ακολουθείται αμέσως μετά από τον πόνο.

Η μόνιμη επιθυμία να είναι κανείς κάτι, να έχει μία εξωτερική «εικόνα» ή να νοιώθει κάπως, καταστρέφει εντελώς την ύπαρξη του – όπου **η πραγματική, η ζωντανή ύπαρξη είναι τελείως διαφορετική από τον ύπνο της ικανοποίησης λόγω της εκπλήρωσης κάποιας επιθυμίας**, μέχρι να ακολουθήσει η επόμενη.

Η αληθινή, η ελεύθερη ύπαρξη λοιπόν, προϋποθέτει το σταμάτημα της επιθυμίας – **κατά κάποιον έμμεσο τρόπο, την αντικατάσταση της «αρρωστημένης» σκέψης από την πράξη**, με στόχο την επιτυχή «καταπολέμηση» του ανικανοποίητου.

Με αυτό μας «δηλητηρίασε» δυστυχώς, μεταξύ άλλων, ο «καταναλωτικός καπιταλισμός» και **αυτό θα έπρεπε να ξεπεράσουμε αρχικά** – εάν θα θέλαμε φυσικά να «διαχειριστούμε» σωστά όλα τα δεινά που μας συμβαίνουν σήμερα. Οφείλουμε βέβαια να προσθέσουμε εδώ πως το «ανικανοποίητο» αποτελεί την κινητήρια δύναμη του καπιταλισμού και της υλιστικής προόδου – ενώ το καταναγκαστικά «ικανοποιημένο» ήταν η κύρια τροχοπέδη του (υπαρκτού) κομμουνισμού.

Πηγή/φωτό: analyst.gr

Το blog του Βασίλη Βιλιάρδου viliardos.analyst.gr στο analyst.gr